



Datum van inontvangstneming : 12/06/2025

Zaak C-244/25

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

1 april 2025

Verwijzende rechter:

Tribunal Superior de Justicia de Madrid (Spanje)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

20 maart 2025

Verzoekende partij:

MAXI MOBILITY SPAIN, S. L. U.

Verwerende partij:

Auro New Transport Concept, S. L.

Voorwerp van het hoofdgeding

Procedure tot vernietiging van een arbitraal vonnis – Schending van artikel 101, lid 1, VWEU – Omvang van de rechterlijke toetsing door de bevoegde rechterlijke instantie in het kader van een procedure tot vernietiging van een arbitraal vonnis – Begrip „openbare orde” – Vernietiging door de Tribunal Constitucional (grondwettelijk hof, Spanje) van het arrest waarbij het arbitrale vonnis is vernietigd – Recht op een doeltreffende voorziening in rechte

Voorwerp en rechtsgrondslag van het verzoek om een prejudiciële beslissing

Verzoek om een prejudiciële beslissing tot uitlegging – Artikel 267 VWEU – Vraag of een rechterlijke uitlegging volgens welke de rechterlijke toetsing van een arbitraal vonnis door de bevoegde rechterlijke instantie beperkt moet blijven tot een zuiver formele en externe toetsing verenigbaar is met artikel 47, eerste alinea, en artikel 51, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, met artikel 19, lid 1, VEU en met de beginselen van voorrang, doeltreffendheid en

eenheid van het Unierecht – Mogelijkheid dat de voor de rechterlijke toetsing van het arbitrale vonnis bevoegde rechterlijke instantie beschikt over volledige rechtsmacht om de toepassing van Unierecht door het scheidsgerecht te herzien

Prejudiciële vragen

1) Is het verenigbaar met artikel 47, eerste alinea, en artikel 51, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, met artikel 19, lid 1, VEU en met de beginselen van voorrang, doeltreffendheid en eenheid van het Unierecht dat de rechterlijke toetsing van de geldigheid van een arbitraal vonnis wegens mogelijke schending van fundamentele regels van openbare orde van de Unie (in casu artikel 101 VWEU) slechts zuiver extern kan zijn, waardoor de bevoegde rechterlijke instantie ingevolge de wet – artikel 8, lid 5, en artikel 41, lid 1, [van de arbitragewet] – de beslissing van de arbiters om geen toepassing aan dwingend Unierecht te geven, niet met volledige rechtsmacht en in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie kan toetsen?

2) Is het verenigbaar met artikel 47, eerste alinea, en artikel 51, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, met artikel 19, lid 1, VEU en met de beginselen van voorrang, doeltreffendheid en eenheid van het Unierecht dat de rechterlijke toetsing van de geldigheid van een arbitraal vonnis wegens mogelijke schending van fundamentele regels van openbare orde van de Unie (in casu artikel 101 VWEU) slechts zuiver extern kan zijn, waardoor de bevoegde rechterlijke instantie ingevolge de wet – artikel 8, lid 5, en artikel 41, lid 1, [van de arbitragewet] – niet met volledige rechtsmacht kan toetsen of de arbiters in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een juiste toepassing hebben gegeven aan dwingend Unierecht?

3) Is het verenigbaar met artikel 47, eerste alinea, en artikel 51, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, met artikel 19, lid 1, VEU en met de beginselen van voorrang, doeltreffendheid en eenheid van het Unierecht dat de rechterlijke toetsing van de geldigheid van een arbitraal vonnis wegens mogelijke schending van fundamentele regels van openbare orde van de Unie (in casu artikel 101 VWEU) kan worden beperkt door de in arrest 146/2024 van de Tribunal Constitucional (grondwettelijk hof, Spanje) van 2 december 2024 geformuleerde rechtspraak en criteria?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht en Unierechtspraak

Artikel 47, eerste alinea, en artikel 51, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”).

Artikel 19, lid 1, VEU.

Artikel 101 VWEU.

Arrest van 26 februari 2013, Melloni (C-399/11, EU:C:2013:107).

Arrest van 1 juni 1999, Eco Swiss (C-126/97, EU:C:1999:269).

Arrest van 26 oktober 2006, Mostaza Claro (C-168/05, EU:C:2006:675).

Arrest van 13 mei 2015, Gazprom (C-536/13, EU:C:2015:316).

Arrest van 7 juli 2016, Genentech (C-567/14, EU:C:2016:526).

Arrest van 6 maart 2018, Achmea (C-284/16, EU:C:2018:158).

Arrest van 21 december 2023, International Skating Union/Commissie (C-124/21 P, EU:C:2023:1012).

Arrest van 11 september 2014, CB/Commissie (C-67/13 P, EU:C:2014:2204).

Arrest van 2 april 2020, Budapest Bank e.a. (C-228/18, EU:C:2020:265).

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht en nationale rechtspraak

Artikel 10, lid 2, van de Constitución Española (Spaanse grondwet, BOE. nr. 311 van 29 december 1978; hierna: „CE”):

„2. De regels inzake de door de grondwet erkende grondrechten en vrijheden worden uitgelegd in overeenstemming met de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en de door Spanje geratificeerde internationale verdragen en overeenkomsten betreffende deze onderwerpen.”

Artikel 24, lid 1, CE:

„Eenieder heeft recht op effectieve rechterlijke bescherming van rechters en rechterlijke instanties bij de uitoefening van zijn rechten en legitieme belangen, waarbij hem in geen geval het recht op verdediging kan worden ontzegd.”

Artikel 161, lid 1, onder b), CE:

„1. De Tribunal Constitucional [(grondwettelijk hof, Spanje)] heeft rechtsmacht over het gehele Spaanse grondgebied en is bevoegd om kennis te nemen:

[...]

b) van het grondwettelijk beroep wegens schending van de in artikel 53, lid 2, van deze grondwet bedoelde rechten en vrijheden, in de wettelijk bepaalde gevallen en op de wettelijk bepaalde wijzen.”

Artikel 164, lid 1, CE:

„1. De arresten van de Tribunal Constitucional worden, met vermelding van eventuele afwijkende standpunten, bekendgemaakt in de *Boletín Oficial del Estado* [(staatsblad, Spanje)]. Deze arresten hebben kracht van gewijsde vanaf de dag na de bekendmaking ervan en zijn niet vatbaar voor hoger beroep. Arresten waarbij een wet of een regel met kracht van wet ongrondwettig wordt verklaard, en alle arresten die niet beperkt zijn tot de subjectieve beoordeling van een recht, sorteren volledige rechtsgevolgen ten aanzien van eenieder.”

Artikel 41, lid 1, van Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional (organieke wet 2/1979 van 3 oktober 1979 inzake het grondwettelijk hof, BOE nr. 239 van 5 oktober 1979; hierna: „LOTC”):

„De in de artikelen 14 tot en met 29 van de grondwet erkende rechten en vrijheden zijn vatbaar voor grondwettelijke bescherming in de bij deze wet bepaalde gevallen en op de bij deze wet bepaalde wijzen, onverminderd de algemene bescherming ervan die is toevertrouwd aan de gerechten. [...]”

Artikel 44, lid 1, onder b), LOTC:

„Schendingen van rechten en vrijheden die vatbaar zijn voor grondwettelijke bescherming en die hun onmiddellijke en rechtstreekse oorsprong vinden in een handelen of nalaten van een rechterlijke instantie, kunnen aanleiding geven tot dit rechtsmiddel mits is voldaan aan de volgende voorwaarden:

[...]

b) dat de schending van het recht of de vrijheid onmiddellijk en rechtstreeks kan worden toegeschreven aan een handelen of nalaten van de rechterlijke instantie, ongeacht de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de procedure waarin dat handelen of nalaten zich heeft voorgedaan, welke feiten door de Tribunal Constitucional in geen geval aan een beoordeling worden onderworpen”.

Artikel 54 LOTC:

„Wanneer de Kamer of, in voorkomend geval, de Afdeling kennisneemt van een beroep tot grondwettelijke bescherming met betrekking tot beslissingen van rechters en rechterlijke instanties, beperkt zij zich tot de vaststelling of de rechten of vrijheden van de verzoeker zijn geschonden en tot de handhaving of het herstel van deze rechten of vrijheden, en onthoudt zij zich van enige andere overweging betreffende het optreden van de rechterlijke instanties.”

Artikel 55, lid 1, LOTC:

„Het arrest waarbij grondwettelijke bescherming wordt toegewezen, bevat een of meer uitspraken met de volgende strekking:

a) vaststelling van de nietigheid van het besluit, de handeling of de beslissing waarbij de volledige uitoefening van de beschermde rechten of vrijheden is

verhinderd, in voorkomend geval met bepaling van de omvang van de gevolgen ervan;

b) erkenning van het recht of de openbare vrijheid, in overeenstemming met de grondwettelijk verklaarde inhoud ervan;

c) herstel van de verzoeker in zijn volledige recht of vrijheid door, indien nodig, de vaststelling van passende maatregelen voor de handhaving ervan.”

Artikel 4 bis van Ley Orgánica 6/1985, de 1 de julio, del Poder Judicial (organieke wet 6/1985 van 1 juli 1985 inzake de rechterlijke macht, BOE nr. 157 van 2 juli 1985; hierna: „LOPJ”):

„1. De rechters en rechterlijke instanties passen het Unierecht toe overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2. Wanneer een rechterlijke instantie besluit een Europese prejudiciële vraag te stellen, doet zij dit in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en in ieder geval bij beschikking, na eerst de partijen te hebben gehoord.”

Artikel 5, lid 1, LOPJ:

„De grondwet is de hoogste norm van de rechtsorde en is bindend voor alle rechters en rechterlijke instanties, die de wet- en regelgeving moeten uitleggen en toepassen in overeenstemming met de grondwettelijke voorschriften en beginselen, conform de uitlegging daarvan die voortvloeit uit de beslissingen van de Tribunal Constitucional in alle soorten procedures.”

Artikel 73, lid 1, onder c), LOPJ:

„De civiele en strafkamer van de Tribunal Superior de Justicia [(hoogste rechterlijke instantie van een autonome regio, Spanje)] neemt, als civiele kamer, kennis van:

[...]

c) de bij wet vastgestelde taken van ondersteuning en toetsing van de arbitrage, alsmede van verzoeken tot tenuitvoerlegging van buitenlandse arbitrale vonnissen of beslissingen, tenzij de kennisneming daarvan overeenkomstig het bepaalde in de Verdragen of regels van de Europese Unie aan een andere rechter of een ander gerecht staat.”

Artikel 8, lid 5, van Ley 60/2003, de 23 de diciembre, de Arbitraje (wet 60/2003 van 23 december 2003 inzake arbitrage, BOE nr. 309 van 26 december 2003; hierna „LA”):

„De vordering tot vernietiging van het arbitrale vonnis dient te worden ingesteld bij de civiele en strafkamer van de Tribunal Superior de Justicia van de autonome regio waar het arbitrale vonnis is gewezen.”

Artikel 41, lid 1, LA:

„Vernietiging van het arbitrale vonnis kan slechts plaatsvinden wanneer de partij die de vernietiging vordert, stelt en bewijst:

[...]

f) dat het arbitrale vonnis in strijd is met de openbare orde.”

Artikel 41, lid 2, LA:

„De onder b), e) en f) van het vorige lid vervatte gronden kunnen door het gerecht dat kennisneemt van het beroep tot vernietiging ambtshalve of op verzoek van het openbaar ministerie worden getoetst aan de belangen met de bescherming waarvan het wettelijk is belast.”

Artikel 42 LA:

„1. Het beroep tot vernietiging wordt behandeld in het kader van de mondelinge procedure [...].

2. Tegen het gewezen vonnis staat geen hoger beroep open.”

Artikel 43 LA:

„Een definitief arbitraal vonnis heeft tussen partijen dezelfde gevolgen als een rechterlijke uitspraak met kracht van gewijsde; hiertegen staat slechts beroep tot nietigverklaring open en, indien van toepassing, kan om herziening worden verzocht overeenkomstig de bepalingen van Ley 1/2000, de 7 de enero, de Enjuiciamiento Civil [(wet 1/2000 van 7 januari 2000 houdende het wetboek van burgerlijke rechtsvordering)] betreffende definitieve uitspraken.”

Artikel 1 van Ley 15/2007, de 3 de julio, de Defensa de la Competencia (wet 15/2007 van 3 juli 2007 betreffende de bescherming van de mededinging, BOE nr. 159 van 4 juli 2007; hierna: „LDC”):

„Artikel 1. Verboden gedragingen

1. Verboden zijn alle overeenkomsten, besluiten, collectieve aanbevelingen en onderling afgestemde of opzettelijk gecoördineerde feitelijke gedragingen welke ertoe strekken, ten gevolge hebben of kunnen hebben dat de mededinging op de gehele of een deel van de nationale markt wordt verhinderd, beperkt of vervalst, met name die welke bestaan in:

- a) het rechtstreeks of zijdelings bepalen van de prijzen of van andere commerciële voorwaarden of voorwaarden voor het verrichten van diensten;
- b) het beperken of controleren van de productie, de distributie, de technische ontwikkeling of de investeringen;
- c) het verdelen van de markten of van de voorzieningsbronnen;
- d) het toepassen, in het kader van handels- of dienstbetrekkingen, van ongelijke voorwaarden voor gelijkwaardige prestaties waardoor sommige concurrenten worden benadeeld ten opzichte van anderen;
- e) het afhankelijk stellen van het sluiten van overeenkomsten van de aanvaarding van bijkomende prestaties welke naar hun aard of volgens het handelsgebruik geen verband houden met het onderwerp van deze overeenkomsten.

2. De krachtens lid 1 verboden overeenkomsten, besluiten en aanbevelingen, waarop de in deze wet voorziene ontheffingen niet van toepassing zijn, zijn van rechtswege nietig.

3. Het verbod van lid 1 is niet van toepassing op overeenkomsten, besluiten, aanbevelingen en gedragingen die bijdragen tot verbetering van de productie of van de afzet en distributie van goederen en diensten, of tot bevordering van de technische of economische vooruitgang, zonder dat een voorafgaand besluit daartoe vereist is, op voorwaarde dat:

- a) zij consumenten of gebruikers op billijke wijze laten meedelen in de voordelen ervan;
- b) zij de betrokken ondernemingen geen beperkingen opleggen die voor het bereiken van die doelstellingen niet onontbeerlijk zijn, en
- c) zij de deelnemende ondernemingen niet de mogelijkheid bieden om voor een wezenlijk deel van de desbetreffende goederen en diensten de mededinging uit te schakelen.

4. Het verbod van lid 1 is niet van toepassing op overeenkomsten, besluiten, collectieve aanbevelingen en onderling afgestemde of opzettelijk gecoördineerde feitelijke gedragingen die voldoen aan de bepalingen van de verordeningen [van de Unie] betreffende de toepassing van artikel [101, lid 3, VWEU] op bepaalde categorieën van overeenkomsten, besluiten van ondernemersverenigingen en onderling afgestemde feitelijke gedragingen, ook niet wanneer de desbetreffende gedragingen de handel tussen lidstaten van de Unie niet ongunstig kunnen beïnvloeden.

[...]”

Arresten van de Tribunal Constitucional: 37/2012 van 19 maart 2012, ECLI:ES:TC:2012:37; 232/2015 van 5 november 2015, ECLI:ES:TC:2015:232; 148/2016 van 19 september 2016, ECLI:ES:TC:2016:148; 206/2016 van 12 december 2016, ECLI:ES:TC:2016:206; 207/2016 van 12 december 2016, ECLI:ES:TC:2016:207; 208/2016 van 12 december 2016, ECLI:ES:TC:2016:208; 209/2016 van 12 december 2016, ECLI:ES:TC:2016:209; 218/2016 van 19 december 2016, ECLI:ES:TC:2016:218; 221/2016 van 19 december 2016, ECLI:ES:TC:2016:221; 223/2016 van 19 december 2016, ECLI:ES:TC:2016:223; 3/2017 van 16 januari 2017, ECLI:ES:TC:2017:3; 4/2017 van 16 januari 2017, ECLI:ES:TC:2017:4, en 37/2019 van 26 maart 2019, ECLI:ES:TC:2019:37.

Korte uiteenzetting van de feiten en van het hoofdgeding

- 1 MAXI MOBILITY SPAIN, S. L. U. („CABIFY”) is bij de Sala de lo Civil y Penal (civiele en strafkamer) van de Tribunal Superior de Justicia de Madrid (hoogste rechterlijke instantie van de autonome regio Madrid, Spanje; hierna: „TSJ Madrid”) opgekomen tegen een arbitraal vonnis van 29 december 2020 tegen AURO NEW TRANSPORT CONCEPT, S. L. (hierna: „AURO”), waarbij zij verzocht om gedeeltelijke vernietiging van dat vonnis wegens schending van artikel 101, lid 1, VWEU.
- 2 In het bestreden arbitrale vonnis is beding 2.2 van de samenwerkingsovereenkomst tussen de partijen nietig verklaard als mededingingsbeperkende gedraging naar strekking, op grond van artikel 1 LDC. Beding 2.2 verbood AURO om haar administratieve licenties voor de verhuur van auto’s met chauffeur (algemeen bekend als „VTC-licenties”, [(„Vehículos de Transporte con Conductor”: auto’s met chauffeur)]) te exploiteren via andere technologische bemiddelingsplatforms dan CABIFY.
- 3 De TSJ Madrid heeft het arbitrale vonnis bij arrest 66/2021 van 22 oktober 2021 gedeeltelijk vernietigd op grond dat, kort samengevat, het scheidsgerecht de toepassing van artikel 101 VWEU, een Unierechtelijke regel van openbare orde, had uitgesloten in strijd met vaste rechtspraak van het Hof van Justitie. Bovendien werd het scheidsgerecht in het arrest verweten dat het geen analyse had verricht van de feitelijke en juridische elementen die volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geverifieerd om het bestaan van een naar strekking mededingingsbeperkende overeenkomst te kunnen vaststellen.
- 4 De TSJ Madrid is een nationale rechter wiens beslissingen inzake de vernietiging van arbitrale vonnissen niet vatbaar zijn voor gewoon hoger beroep. Tegen arresten van de TSJ Madrid kan slechts buitengewoon grondwettelijk beroep worden ingesteld.
- 5 Nadat AURO grondwettelijk beroep had ingesteld bij de Tribunal Constitucional (grondwettelijk hof, Spanje), heeft de Tribunal Constitucional, bij arrest 146/2024 van 2 december 2024, arrest 66/2021 van de TSJ Madrid van 22 oktober 2021

vernietigd wegens strijdigheid met het grondrecht op effectieve rechterlijke bescherming (artikel 24, lid 1, CE).

- 6 De Tribunal Constitucional heeft de TSJ Madrid bij datzelfde arrest 146/2024 gelast een nieuw arrest te wijzen waarin het verklaarde grondrecht wordt geëerbiedigd.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 7 CABIFY betoogt dat het bij het arbitrale vonnis nietig verklaarde contractuele niet-concurrentiebeding in overeenstemming is met artikel 1, lid 1, LDC en met artikel 101, lid 1, VWEU. Ook voert zij aan dat de door de meerderheid van het scheidsgerecht gevolgde redenering het mededingingsrecht van de Unie schendt door het nietig verklaarde beding aan te merken als een beperking van de mededinging naar strekking (artikel 1 LDC en artikel 101, lid 1, VWEU).
- 8 CABIFY preciseert dat het litigieuze beding in het arbitrale vonnis wordt gekwalificeerd als een „beperking naar strekking” in strijd met criteria die duidelijk zijn vastgesteld in de rechtspraak van het Hof van Justitie (bijvoorbeeld in zijn arresten van 11 september 2014, CB/Commissie, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, en 2 april 2020, Budapest Bank e.a., C-228/18, EU:C:2020:265) en die in het arbitrale vonnis niet zijn onderzocht bij het uitsluiten van de toepassing van het Unierecht op de enkele voet van de LDC. Om die reden vordert CABIFY gedeeltelijke vernietiging van het bestreden arbitrale vonnis.
- 9 AURO betoogt dat het arbitrale vonnis de openbare orde niet schendt en dat in het vonnis een redelijke analyse van het aangedragen bewijs is gemaakt en logische conclusies zijn getrokken. Volgens haar wenst CABIFY dat de TSJ Madrid de zaak ten gronde onderzoekt en het vonnis van het scheidsgerecht feitelijk en rechtens vervangt, waarmee zij de grenzen van het beroep tot vernietiging te buiten gaat. Volgens AURO overschrijdt die vordering van CABIFY de toegestane bevoegdheden van de nationale rechter die kennisneemt van het beroep tot vernietiging van een arbitraal vonnis en het bestreden arbitrale vonnis toetst aan dwingend Unierecht.
- 10 In het vooruitzicht van een nieuw te wijzen arrest zoals gelast door de Tribunal Constitucional, en gezien de inhoud van arrest 146/2024 van de Tribunal Constitucional, heeft de vertegenwoordiging van CABIFY, overeenkomstig artikel 4 bis LOPJ, op 30 december 2024 verzocht om de indiening van een prejudiciële verwijzing bij het Hof van Justitie, vóór de wijzing van het nieuwe arrest, vanwege de twijfels die het arrest van de Tribunal Constitucional heeft doen rijzen over de juiste uitlegging van de Unierechtelijke criteria inzake de omvang van de rechterlijke toetsing van arbitrale vonnissen.
- 11 Bij verweergeschrift van 3 maart 2025 heeft de vertegenwoordiging van AURO NEW TRANSPORT CONCEPT, S. L. zich verzet tegen het verzoek tot indiening van een prejudiciële verwijzing op grond dat de juiste uitlegging van het

Unierecht geen ruimte voor redelijke twijfel laat, waardoor de indiening van een prejudiciële verwijzing de werkingssfeer van artikel 267 VWEU ten onrechte zou verruimen, door de prejudiciële verwijzing op te vatten als een soort gewoon hoger beroep. Ook ontkent zij dat de prejudiciële verwijzing van enige invloed kan zijn op de beslechting van het geschil en stelt zij dat het nagestreefde doel van de verwijzing is om het feitenrelaas in het arbitrale vonnis te ondergraven.

Korte uiteenzetting van de gronden van het verzoek om een prejudiciële beslissing

- 12 Het scheidsgerecht heeft verklaard dat het criterium voor de afbakening van de werkingssfeer van de regels inzake de toetsing op mededingingsbeperkende gedragingen, het element van de ongunstige beïnvloeding van de handel is, waarbij in casu duidelijk is dat de aan CABIFY verweten gedragingen in elk geval uitsluitend de nationale markt zouden beïnvloeden. Daaruit heeft het scheidsgerecht de conclusie getrokken dat het toepasselijke recht het Spaanse recht is en niet het Unierecht, onverminderd de eventuele subsidiaire of aanvullende functie en het richtinggevende en interpretatieve karakter van het Unierecht. De keuze voor het nationale recht als het toepasselijke recht die in het arbitrale vonnis is gemaakt, stoelt uitsluitend op de territoriale werkingssfeer van het litigieuze niet-concurrentiebeding.
- 13 In arrest 66/2021 van de TSJ Madrid van 22 oktober 2021 is geoordeeld dat de keuze van het toepasselijke recht in het arbitrale vonnis willekeurig was. Nadat in dat arrest specifieke rechtspraak van het Hof van Justitie is geanalyseerd, wordt zonder de minste twijfel geconcludeerd dat de geografische werkingssfeer van het „exclusiviteitsbeding” op zichzelf absoluut niet toestaat dat de toepassing van het Unierecht buiten beschouwing wordt gelaten. De toepassing van het Unierecht kan niet axiomatisch worden uitgesloten zonder de definiërende aspecten van de betrokken markt in overweging te nemen, te weten: de omvang van de betrokken exploitanten, het beperkte aantal exploitanten in Spanje die de activiteit in kwestie uitoefenen, en het handelen van UBER, de belangrijkste concurrent van CABIFY in Spanje, in verschillende lidstaten van de Unie. Uit dit alles blijkt volgens de TSJ Madrid dat de litigieuze mededingingsbeperkende overeenkomst hypothetisch kon bijdragen tot afsluiting van de nationale markt, met alle evidente gevolgen van dien voor de interne markt van de Unie.
- 14 Aangezien de handel tussen de lidstaten ongunstig kon worden beïnvloed, althans indirect en potentieel, is in arrest 66/2021 vastgesteld dat in het arbitrale vonnis het mededingingsrecht van de Unie had moeten worden toegepast en de geldigheid van de mededingingsbeperkende overeenkomst had moeten worden getoetst aan artikel 101 VWEU en aan de rechtspraak van het Hof van Justitie. Omdat dit niet is gedaan, is in arrest 66/2021 geoordeeld dat de hele motivering van het arbitrale vonnis fundamentele gebreken vertoonde en de openbare orde van de Unie schond, daar het scheidsgerecht had nagelaten om aspecten die volgens specifieke en vaste rechtspraak van het Hof van Justitie (met name de

arresten van 11 september 2014, CB/Commissie, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, en 2 april 2020, Budapest Bank e.a., C-228/18, EU:C:2020:265) moeten worden geanalyseerd om te kunnen vaststellen of een beding naar strekking mededingingsbeperkend is, in zijn overwegingen te betrekken.

- 15 In arrest 66/2021 is geoordeeld dat, in overeenstemming met voornoemde arresten van het Hof van Justitie van 11 september 2014 en 2 april 2020, het scheidsgerecht, alvorens te concluderen of het litigieuze beding de mededinging beperkte door zijn aard – en niet door de gevolgen ervan –, de relevante markt en de context ervan zonder axiomatische veronderstellingen had moeten analyseren, waarbij het negatieve effect op de prijzen, de productie of de innovatie – de kwantiteit en kwaliteit van producten en diensten – en de schadelijkheid van het beding voor een opkomende markt als geheel hadden moeten worden onderzocht. Het zijn deze punten samen die bepalen of de maatregel al dan niet intrinsiek mededingingsbeperkend is, hetgeen niet kan worden vastgesteld door alleen de betrekkingen tussen AURO en CABIFY te beschouwen. In het arbitrale vonnis had de intrinsieke schadelijkheid van de overeenkomst voor de markt moeten worden geanalyseerd, zoals, bijvoorbeeld, de daadwerkelijke – niet de potentiële – gevolgen ervan in de vorm van productiedalingen en prijsstijgingen die leiden tot een suboptimale allocatie van middelen ten nadele van met name consumenten.
- 16 Om kort te gaan, is in arrest 66/2021 geconcludeerd dat de arbiters de beginselen van voorrang en rechtstreekse werking van het Unierecht hebben geschonden, aangezien in het arbitrale vonnis artikel 101 VWEU en andere, daarmee overeenstemmende regels ten onrechte niet zijn onderzocht. In het arbitrale vonnis is ook geen analyse verricht van de rechtspraak van het Hof van Justitie waarin een authentieke uitlegging van artikel 101 VWEU is gegeven en waarin enerzijds is vastgesteld wat moet worden verstaan onder „beïnvloeding van de interne markt” om te bepalen of het niet-concurrentiebeding de interne markt van de Unie beïnvloedt en aldus te kunnen concluderen of het Unierecht van toepassing is, en anderzijds wat een nationale rechter, ongeacht of dat een rechterlijke instantie of een scheidsgerecht is, moet analyseren en motiveren, feitelijk en rechtens, om tot de conclusie te komen dat een overeenkomst „naar strekking” beperkend is (arresten van 11 september 2014, CB/Commissie, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, en 2 april 2020, Budapest Bank e.a., C-228/18, EU:C:2020:265). Deze rechtspraak van het Hof van Justitie heeft, wanneer de inhoud ervan en de toepasselijkheid ervan op de zaak voldoende duidelijk zijn, een bijzondere bindende kracht, als de belangrijkste garantie voor de inachtneming van de beginselen van voorrang en rechtstreekse werking van het Unierecht.
- 17 Bijgevolg is het arbitrale vonnis bij arrest 66/2021 gedeeltelijk vernietigd wegens schending van de openbare orde, op de voet van artikel 41, lid 1, onder f), LA. De TSJ Madrid was tot de conclusie gekomen dat de arbiters blijk hadden gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de keuze van het toepasselijke recht, waardoor de premissen van het vonnis van het scheidsgerecht en de motivering ervan fundamentele gebreken vertoonde. De arbiters hadden ten onrechte, zonder

behoorlijke motivering, de toepassing bij voorrang van het Unierecht en van de op de zaak toepasselijke rechtspraak van het Hof van Justitie uitgesloten.

- 18 In zijn arrest 146/2024 van 2 december 2024 heeft de Tribunal Constitucional, bij het beslechten van het door AURO ingestelde grondwettelijk beroep, verklaard dat de TSJ Madrid, als de rechter die wettelijk bevoegd is om kennis te nemen van beroepen tot vernietiging van arbitrale vonnissen, zich moet beperken tot een louter formele of externe toetsing van het vonnis. Volgens de Tribunal Constitucional kan die rechter het oordeel van de arbiters inzake de toepasselijkheid van het Unierecht op de zaak niet herzien of vervangen, ook niet als er regels van openbare orde van de Unie, zoals artikel 101 VWEU, lijken te zijn geschonden.
- 19 Volgens arrest 146/2024 van de Tribunal Constitucional heeft de TSJ Madrid het recht op effectieve rechterlijke bescherming van artikel 24, lid 1, CE geschonden door af te wijken van het oordeel van de arbiters inzake de toepassing van artikel 101 VWEU op de zaak.
- 20 De TSJ Madrid redeneert dat de Tribunal Constitucional zich op het standpunt stelt dat de rechter die de geldigheid van een arbitraal vonnis beoordeelt en een andere keuze van de toepasselijke regel en een andere uitlegging daarvan voorstelt dan het scheidsgerecht, artikel 24, lid 1, CE schendt, ook als de toepassing van een dwingende regel van openbare orde van het Unierecht in het geding is. De vraag die de TSJ Madrid thans moet beantwoorden, is duidelijk: is die conclusie betreffende de louter formele of externe toetsing van de motivering van het vonnis verenigbaar met artikel 47, eerste alinea en artikel 51, lid 1, van het Handvest, met artikel 19, lid 1, VEU en met de beginselen van voorrang, doeltreffendheid en eenheid van het Unierecht, temeer daar de rechter die het arbitrale vonnis heeft vernietigd zijn keuze van de toepasselijke regel en zijn uitlegging van die regel heeft gebaseerd op vaste rechtspraak van het Hof van Justitie?
- 21 De verwijzende rechter zet uiteen dat de Tribunal Constitucional zich in geconsolideerde rechtspraak, zij het niet in het kader van grondwettelijke beroepen tegen arresten die zijn gewezen in procedures tot vernietiging van arbitrale vonnissen, categorisch en herhaaldelijk heeft uitgesproken: om de eerbiediging van het beginsel van voorrang van het Unierecht te verzekeren, verbindt de Tribunal Constitucional de schending van het recht op effectieve rechterlijke bescherming van artikel 24, lid 1, CE aan de niet-inachtneming van duidelijke postulaten van de Unieregeling en vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. De verwijzende rechter merkt op dat de grondwettelijke rechtspraak van de Tribunal Constitucional tot arrest 146/2024 heel duidelijk was in zijn algemene formulering: de Tribunal Constitucional heeft tot taak om, steeds subsidiair aan de gewone rechter, toe te zien op de eerbiediging van het beginsel van voorrang van het Unierecht en de authentieke exegese ervan door het Hof van Justitie (arrest 37/2019 van de Tribunal Constitucional van 26 maart 2019, ECLI:ES:TC:2019:37, FJ 4), en wel zozeer dat de Tribunal Constitucional in veel arresten openlijk heeft gewezen op de noodzaak om in

passende gevallen – uitgezonderd de „acte claire” – de benodigde prejudiciële vraag te stellen; doet de gewone rechter dit niet, dan schendt hij artikel 24, lid 1, CE door het vaste stelsel van rechtsbronnen te verstoren.

- 22 De TSJ Madrid verwijst met name naar rechtspraak van de Tribunal Constitucional inzake oneerlijke bedingen, volgens welke de Tribunal Constitucional „de eerbiediging van het beginsel van de voorrang van het Unierecht dient te verzekeren wanneer het Hof van Justitie van de Europese Unie een authentieke uitlegging heeft gegeven, waardoor het buiten beschouwing en toepassing laten van een regel van Unierecht, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, een onredelijke en arbitraire keuze van de op het geding toe te passen regel kan impliceren, hetgeen kan leiden tot schending van het recht op effectieve rechterlijke bescherming. Evenzo is de miskennis en het niet in aanmerking nemen, bij een eigen, autonome en exclusieve beslissing van de rechterlijke instantie, van de uitlegging van een bepaling van een Europese regel waaraan bindende rechtskracht is toegekend door de rechterlijke instantie die daartoe bevoegd is, te weten het Hof van Justitie van de Europese Unie, in strijd met het beginsel van voorrang van het Unierecht” (arrest 26/2023 van de Tribunal Constitucional van 17 april 2023, ECLI:ES:TC:2023:26).
- 23 Wat de vernietiging van arbitrale vonnissen betreft, verwijst de verwijzende rechter naar rechtspraak van de Tribunal Constitucional volgens welke schending van de openbare orde, als grond voor vernietiging van een arbitraal vonnis, zich voordoet wanneer „door de grondwet, internationaal aanvaarde beginselen en dwingende bepalingen gewaarborgde fundamentele rechten en vrijheden” worden geschonden (arresten 17/2021 (FJ 2), 65/2021, (FJ 39), 50/2022 (FJ 3) en 79/2022 (FJ 2) en arrest 146/2024 (FJ 3) van de Tribunal Constitucional), tot welke vrijheden en beginselen, zonder enige twijfel, de fundamentele vrijheden van de Europese Unie en het beginsel van voorrang van het Unierecht, zoals in hoogste instantie uitgelegd door het Hof van Justitie, moeten worden gerekend. De verwijzende rechter voegt daaraan toe dat de Tribunal Constitucional, in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie, uitdrukkelijk heeft verklaard dat de regels die de vrije mededinging moeten waarborgen, waaronder artikel 101 VWEU, tot de structurele regels van openbare orde van het Unierecht behoren (arrest 146/2024 van de Tribunal Constitucional van 2 december 2024 (FJ 79 A)).
- 24 De TSJ Madrid legt uit dat, als gevolg van arrest 146/2024 van de Tribunal Constitucional, de algemene rechtsleer van de Tribunal Constitucional inzake de plicht van de rechterlijke instanties om de beginselen van voorrang en doeltreffendheid van het Unierecht te handhaven, in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie, nu echter categorisch en radicaal wordt uitgesloten met betrekking tot de toetsing van arbitrale vonnissen met het oog op de eventuele vernietiging daarvan, ook als daarbij regels van openbare orde meespelen, zoals structurele regels van Unierecht: bij de toetsing van arbitrale vonnissen moet het onderzoek van de motivering ervan zuiver extern zijn, zonder dat de door de arbiters gekozen toepasselijke regel en de uitlegging die zij daaraan

geven ter discussie kan worden gesteld of kan worden vervangen. Volgens arrest 146/2024 kan de rechter die de vernietiging van een arbitraal vonnis overweegt, nagaan of dat vonnis met redenen is omkleed, of er een motivering is, maar kan hij daarentegen niet de geschiktheid, toereikendheid en rechtmatigheid van die motivering toetsen. Hij kan de zaak niet ten gronde onderzoeken of zijn eigen beslissing in de plaats stellen van die van het scheidsgerecht, aangezien de keuze van de toepasselijke regel, de uitlegging daarvan en de toepassing ervan op de bewezen feiten een bevoegdheid is die uitsluitend toekomt aan het arbitraal college dat op vrije wil van de partijen is aangesteld.

- 25 De verwijzende rechter betwijfelt of de rechtsleer van de externe toetsing van het arbitrale vonnis, zoals bevestigd door de Tribunal Constitucional, verenigbaar is met het recht op een doeltreffende voorziening in rechte dat is verankerd in de artikel 47, eerste alinea, en artikel 51 van het Handvest, en met de noodzaak dat de Staat voorziet in doeltreffende rechtsmiddelen (artikel 19, lid 1, VEU), die niet chimerisch of onrealistisch zijn, ter waarborging van de voorrang, eenheid en doeltreffendheid van het Unierecht, en in het bijzonder de vrijheden en rechten die structurele elementen van de Unie zijn.
- 26 De TSJ Madrid merkt op dat de door hem opgeworpen vragen zijns inziens voortvloeien uit een correct begrip van de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie betreffende de passende omvang van de rechterlijke toetsing van arbitrale vonnissen wanneer het Unierecht in het geding is. In dit verband beroept hij zich, naast de reeds genoemde arresten Achmea, Genentech en Eco Swiss, op het recentere arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2023, International Skating Union, C-124/21, waarin wordt verwezen naar precies de noodzaak van rechterlijke toetsing wanneer het gaat om de juiste toepassing van artikel 101 VWEU in arbitragezaken, en waarin het volgende wordt verklaard:

„193 Om die reden heeft het Hof weliswaar vastgesteld dat een particulier een overeenkomst kan sluiten waarin in duidelijke en nauwkeurige bewoordingen wordt bepaald dat alle of sommige daarop betrekking hebbende geschillen worden voorgelegd aan een arbitrageorgaan in plaats van aan de nationale rechter die volgens de toepasselijke nationaalrechtelijke regels bevoegd zou zijn geweest om over die geschillen uitspraak te doen, en dat de vereisten die verband houden met de doeltreffendheid van de arbitrale rechtspleging kunnen rechtvaardigen dat de rechterlijke toetsing van arbitrale beslissingen een beperkt karakter draagt (zie in die zin arresten van 1 juni 1999, Eco Swiss, C-126/97, EU:C:1999:269, punt 35, en 26 oktober 2006, Mostaza Claro, C-168/05, EU:C:2006:675, punt 34), maar heeft het niettemin erop gewezen dat bij een dergelijke rechterlijke toetsing hoe dan ook moet kunnen worden nagegaan of die arbitrale beslissingen in overeenstemming zijn met de fundamentele bepalingen van openbare orde van de Unie, waartoe de artikelen 101 en 102 VWEU behoren (zie in die zin arrest van 1 juni 1999, Eco Swiss, C-126/97, EU:C:1999:269, punt 37). Aan dat vereiste dient a fortiori te zijn voldaan wanneer een dergelijk arbitragemechanisme moet worden geacht in de praktijk te zijn opgelegd

door een privaatrechtelijk rechtssubject, zoals een internationale sportfederatie, aan een ander privaatrechtelijk rechtssubject, zoals een atleet.

194 Bij gebreke van een dergelijke rechterlijke toetsing zou gebruikmaking van een arbitragemechanisme immers ten koste kunnen gaan van de bescherming van de rechten die justitiabelen ontleen aan de rechtstreekse werking van het Unierecht en aan de daadwerkelijke eerbiediging van de artikelen 101 en 102 VWEU, zoals deze door de nationale regels betreffende de rechtsmiddelen moeten worden gewaarborgd, en bij gebreke van een dergelijk mechanisme dus zouden worden gewaarborgd.

[...]

198 Dit vereiste van effectieve rechterlijke toetsing impliceert dat wanneer dergelijke regels vergezeld gaan van bepalingen op grond waarvan aan een arbitrageorgaan een dwingende en exclusieve bevoegdheid wordt toegekend, de rechter die bevoegd is voor de toetsing van de door dat orgaan gegeven beslissingen moet kunnen nagaan of die beslissingen in overeenstemming zijn met de artikelen 101 en 102 VWEU. Voorts impliceert dit vereiste dat die rechter moet voldoen aan alle voorwaarden van artikel 267 VWEU, zodat hij zich tot het Hof kan of, in voorkomend geval, moet wenden wanneer een uitspraak van het Hof over een Unierechtelijke kwestie die in een bij hem aanhangige zaak aan de orde wordt gesteld, naar zijn oordeel noodzakelijk is (zie in die zin arresten van 23 maart 1982, Nordsee, 102/81, EU:C:1982:107, punten 14 en 15, en 1 juni 1999, Eco Swiss, C-126/97, EU:C:1999:269, punt 40).”

- 27 De verwijzende rechter is van oordeel dat artikel 24, lid 1, CE moet worden uitgelegd in het licht van artikel 47, lid 1, van het Handvest, en van het VEU, wanneer het Unierecht van toepassing is op de zaak en zelfs wanneer de toepasselijkheid ervan op de zaak ter discussie staat, en dat het door het Handvest vastgestelde niveau van bescherming van het recht op een doeltreffende voorziening in rechte, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, bijgevolg moet prevaleren, zodat het bestaan van een doeltreffende procedure ter waarborging van de eenheid en voorrang van het Unierecht niet chimerisch of onrealistisch wordt. Anders zouden de regels van openbare orde van het Unierecht een verschillende inhoud hebben naargelang zij worden toegepast door een rechter of door een arbiter. Volgens de verwijzende rechter leidt de externe toetsing waartoe de Tribunal Constitucional het onderzoek door de TSJ Madrid inzake de juiste toepassing van dwingend Unierecht beperkt, er in de praktijk toe dat elke arbiter kan kiezen of hij het Unierecht en de uitlegging daarvan zal toepassen of niet, zonder dat er een rechterlijk mechanisme is om na te gaan of die arbitrale keuze in overeenstemming is met de duidelijke en categorische rechtspraak van het Hof van Justitie. Indien de bevoegde rechter de beslissing van de arbiters omtrent het al dan niet van toepassing zijn van Unierecht op de zaak en omtrent de uitlegging daarvan niet kan toetsen, worden het beginsel van voorrang van het Unierecht en het in het Handvest verankerde recht op een doeltreffende voorziening in rechte in

handen gegeven van een orgaan dat niet beschikt over de middelen om die te waarborgen, daar de arbiters niet bevoegd zijn tot het indienen van een verzoek om een prejudiciële beslissing, een situatie die volgens elementaire juridische logica niet houdbaar lijkt.

- 28 De TSJ Madrid beklemtoont dat de beslissing van het Hof van Justitie noodzakelijk is voor de beslechting van het geschil, gelet op de staat van onoplosbaarheid waarin dat verkeert. De TSJ Madrid merkt op dat hij niet inziet hoe hij de voorrang van het Unierecht in casu kan waarborgen als hij niet bevoegd is om met volledige rechtsmacht te oordelen of het arbitrale college de toepassing van het Unierecht – zoals uitgelegd in de rechtspraak van het Hof van Justitie – ten onrechte heeft uitgesloten en of, indien het Unierecht van toepassing is, het litigieuze beding kan worden aangemerkt als mededingingsbeperkend „naar strekking”, zonder een analyse te hebben verricht van de elementen die hij volgens de arresten van het Hof van Justitie van 11 september 2014, in zaak C-67/13, en 2 april 2020, in zaak C-228/18, dient te onderzoeken. De beperking van de toetsing van de geldigheid van arbitrale vonnissen wegens een gestelde schending van de openbare orde die de Tribunal Constitucional in zijn arrest 146/2024 van 2 december 2024 tot stand heeft gebracht, lijkt openlijk in strijd te zijn met de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie. Beide rechtsopvattingen zijn voor de TSJ Madrid verbindend krachtens artikel 4 en artikel 5, lid 1, LOPJ.
- 29 De verwijzende rechter verzoekt om behandeling van de onderhavige prejudiciële verwijzing volgens de spoedprocedure of de versnelde procedure, gelet op het algemene en radicale karakter van de rechtspraak in arrest 146/2024 van de Tribunal Constitucional, de frequentie waarmee beroepen tot vernietiging of tenuitvoerlegging van arbitrale vonnissen worden ingesteld waarin de toepassing en uitlegging van het Unierecht in het geding zijn, en gelet op de zeer grote gevolgen die de beslissing van het Hof van Justitie zal hebben op een gebied – dat van de arbitrage – dat het grondgebied van elke lidstaat overstijgt, gegeven de wezenlijke eenvormigheid van de regelingen van de verschillende lidstaten inzake de uitoefening van een beperkte rechterlijke toetsing van arbitrale beslissingen. De TSJ Madrid wijst er op dat het noodzakelijk is, maar ook dringend, dat het Hof van Justitie zich uitspreekt over de gerezen twijfels, niet zozeer omdat het dat nog niet eerder heeft gedaan – bekend is wat het Hof van Justitie heeft verklaard met betrekking tot de bescherming van het beginsel van voorrang van het Unierecht in verband met beslissingen in arbitrageprocedures – als wel vanwege de staat van onoplosbaarheid die teweeg is gebracht door de rechtspraak in arrest 146/2024 van de Tribunal Constitucional, die, naar het oordeel van de verwijzende rechter, de uitdrukking is van een beredeneerde onverenigbaarheid met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Voorkomen moet worden dat in een lidstaat nationale rechtspraak wordt geconsolideerd die niet in overeenstemming is met regels van Unierecht.

Afwijkend standpunt van de president van de civiele en strafkamer van de TSJ Madrid

- 30 De president van de civiele en strafkamer van de TSJ Madrid heeft een afwijkend standpunt ingenomen ten opzichte van de beschikking waarbij bij meerderheid is besloten tot het indienen van een prejudiciële verwijzing bij het Hof van Justitie. De president van de civiele en strafkamer van de TSJ Madrid verklaart dat hij het meerderheidsstandpunt van de kamer inzake de vernietiging van het litigieuze arbitrale vonnis niet deelt en het indienen van een prejudiciële verwijzing thans niet noodzakelijk acht.
- 31 Om te beginnen herinnert hij aan de overvloedige rechtspraak van de Tribunal Constitucional inzake de afbakening van de taken van de rechterlijke instanties bij het beslechten van beroepen tot vernietiging van arbitrale vonnissen, die veelvuldig worden ingesteld door partijen die niet tevreden zijn met de in dit alternatieve geschillenbeslechtsmechanisme bereikte beslissing. De Tribunal Constitucional heeft in zijn arresten herhaaldelijk verklaard dat de vordering tot vernietiging van een arbitraal vonnis niet als een soort tweede aanleg kan worden aangemerkt en dat de rechter die wordt aangezocht om kennis te nemen van de procedure niet kan worden gelijkgesteld met een beroepsinstantie, waardoor het niet tot zijn taken behoort om een parallelle analyse van de beoordeling van het bewijsmateriaal door het arbitrageorgaan te verrichten, noch om de toepassing van materieel recht in het arbitraal vonnis aan een onderzoek te onderwerpen als zou hij beschikken over volledige heroverwegingsbevoegdheid. Zijn rol is, integendeel, zeer beperkt en hij moet noodzakelijkerwijs weerstand bieden tegen iedere neiging tot het geven van een expansieve uitlegging die in strijd zou zijn met de wettelijke bevoegdheden van de arbitrage-instelling zelf, die is gebaseerd op het beginsel van de wilsautonomie van partijen.
- 32 Vervolgens betoogt hij dat de twijfel van de verwijzende rechter omtrent de verenigbaarheid van de rechtspraak van de Tribunal Constitucional met het in de artikelen 47 en 51 van het Handvest erkende recht op een doeltreffende voorziening in rechte berust op een extensieve opvatting van de materiële openbare orde, volgens welke de mogelijkheid moet bestaan om in beroepen tegen arbitrale vonnissen waarbij het Unierecht in het geding is, de zaak ten gronde te onderzoeken. Zijns inziens zou een dergelijke opvatting van de omvang van de bevoegdheden van rechterlijke instanties in dit type zaken, gelet op de materiële strekking die door de rechtsregels van de Unie tot stand is gebracht, er echter toe leiden dat het beroep tot vernietiging van arbitrale vonnissen transformeert tot een echte tweede instantie met volledige heroverwegingsbevoegdheid, wat in openlijke tegenspraak is met de rechtsleer die ook door het Hof van Justitie is bekrachtigd.
- 33 Voorts merkt hij op dat de verenigbaarheid van het litigieuze arbitrale vonnis met het Unierecht door de Tribunal Constitucional uitdrukkelijk is onderzocht in het arrest waarbij de grondwettelijke bescherming is toegekend, waarin de Tribunal Constitucional verklaart dat het kernargument van het arrest waarbij het arbitrale

vonnis is vernietigd, namelijk dat daarin het Unierecht „axiomatisch” was genegeerd, niet in overeenstemming met de werkelijkheid was, wat de Tribunal Constitucional tot de conclusie heeft gebracht dat de TSJ Madrid de grenzen van zijn rechterlijke toetsingsbevoegdheid had overschreden door zich vanuit een onjuiste rechtsopvatting in het debat over de zaak ten gronde te mengen.

- 34 In zijn afwijkende standpunt herinnert de president van de civiele en strafkamer van de TSJ Madrid tot slot aan de verplichting van de gewone rechters om de rechtspraak van de Tribunal Constitucional te eerbiedigen, en waarschuwt hij dat, in een zaak waarin grondwettelijke bescherming is toegewezen, de instantie waarvan de vernietigde beslissing afkomstig is een nieuwe beslissing moet geven die in overeenstemming is met die rechtspraak, overeenkomstig het bepaalde in artikel 5, lid 1, LOPJ. Daar voegt hij aan toe dat het stellen van een prejudiciële vraag door rechterlijke instanties waarvan de beslissingen naar nationaal recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep, verplicht is in gevallen van twijfel over de uitlegging van het Unierecht, tenzij er sprake is van een acte claire of een acte éclairé. In casu is hij van oordeel dat de duidelijke wijze waarop de Tribunal Constitucional zich reeds heeft uitgesproken in het arrest waarbij aan Auro New Transport Concept grondwettelijke bescherming is verleend, de noodzaak van het indienen van de prejudiciële verwijzing voor de beslechting van het geschil tenietdoet en het indienen van de prejudiciële verwijzing bijgevolg niet wenselijk is.